

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka v právní věci

žalobkyně: **K. s.r.o., IČO x**
sídlem x
zastoupená Boffino Tax s.r.o., IČO 02761076
sídlem Petra Bezruče 1776, 272 01 Kladno

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Středočeský kraj**
sídlem Na Pankráci 1685/17,19, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2019, č. j. 874911/19/2124-52521-208363,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její žádost o prominutí pokuty za nepodání kontrolního hlášení za období říjen 2018 (dále jen „kontrolní hlášení“). Pokuta ve výši 30 000 Kč byla žalobkyni uložena za nepodání kontrolního hlášení rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 1. 2019, č. j.

5197967/18/2124-52521-208363 (dále jen „platební výměr“).

2. Žalobkyně již v úvodu žaloby předslala, že jejím obsahem je zodpovězení otázky zákonnosti stanovení pokuty platebním výměrem, o jejíž prominutí žalobkyně požádala a které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl. Podstatou námitek žalobkyně je tvrzená neústavnost návrhí ustanovení § 101a odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o DPH“). Výhrady žalobkyně spočívají v tvrzení, že zákon sice stanoví povinnost, že určitá podání „[l]ze učinit elektronicky pouze datovou zprávou s využitím dálkového přístupu ve formátu a struktuře zveřejněné správcem daně“, ale formát a strukturu určuje a zveřejňuje správce daně, aniž by současně byly stanoveny meze takové „normotvorby“. Podle žalobkyně by formát a struktura datové zprávy měly být stanoveny přinejmenším podzákonným právním předpisem ve formě vyhlášky Ministerstva financí. Žalobkyně obsáhle argumentuje odkazy na nálezy Ústavního soudu a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a zpochybňuje i zákonný podklad platebního výměru zejména proto, že povinnost podat kontrolní hlášení v podobě požadované orgány finanční správy není splnitelná. Další podrobný obsah žaloby soud neuvádí z důvodů, které objasní níže. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. Z kontextu žaloby ale plyne, že brojí i proti platebnímu výměru. Zde žalobkyně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70. Alternativně navrhuje předložit návrh Ústavnímu soudu na zrušení § 101a odst. 3 zákona o DPH.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě stručně zrekapituloval skutkový stav věci a uvedl, že proti platebnímu výměru žalobkyně odvolání nepodala, ač o této možnosti byla poučena. Žalovaný rovněž poukázal na to, že dle ustanovení § 101h odst. 1 písm. c) zákona o DPH je pokuta za nepodání kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě stanovena pevnou částkou právě ve výši 30 000 Kč a žádný prostor pro správní uvážení citované ustanovení neskýtá. Žádost o prominutí uložené pokuty byla napadeným rozhodnutím zamítnuta, neboť žalobkyně nesplnila kritéria pro prominutí stanovená v Pokynu GFŘ-D-29 ze dne 8. 8. 2016, ve znění pozdějších změn (dále jen „pokyn GFŘ“). K ostatním žalobním námitkám se žalovaný nevyjádřil s poukazem na jejich nesouvislost s napadeným rozhodnutím. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení v paušální výši za každý úkon.
4. V replice žalobkyně doplnila výhrady k napadenému rozhodnutí, spočívající v tom, že žalovaný nepostupoval podle § 101k odst. 2 zákona o DPH, nýbrž pouze podle pokynu GFŘ. Důvodem pro neprominutí pokuty je nikoli jakékoli, ale pouze závažné porušení daňových nebo účetních předpisů. Pokyn GFŘ tak nemůže správce daně omezovat ve správním uvážení. Žalobkyně dodala, že podat odvolání proti napadenému rozhodnutí jí znemožnil žalovaný tím, že žádost o prominutí pokuty vyřídil až poté, co uplynula lhůta k podání odvolání.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Žalobkyně podala dne 26. 11. 2018 kontrolní hlášení za říjen 2018 podle § 101a a násl. zákona o DPH pomocí aplikace EPO. Žalovaný na základě porovnání dodavatelsko-odběratelských transakcí vykázaných v kontrolním hlášení jiného plátce vyzval žalobkyni ke změně, doplnění nebo potvrzení údajů uvedených v oddílu B.2 kontrolního hlášení za říjen 2018, a to do 5 pracovních dnů od doručení

prostřednictvím následného kontrolního hlášení. Výzva byla žalobkyni doručena dne 10. 12. 2018. Následné kontrolní hlášení za říjen 2018 žalobkyně podala dne 19. 12. 2018 rovněž pomocí aplikace EPO. Platebním výměrem byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 30 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 101h odst. 1 písm. c) zákona o DPH. V odůvodnění žalovaný uvedl, že lhůta pro podání následného kontrolního hlášení uplynula dne 17. 12. 2018 a nebylo tedy podáno na základě výzvy. Platební výměr byl žalobkyni doručen dne 7. 1. 2019.

6. Dne 10. 1. 2019 podala žalobkyně žádost o prominutí pokuty uložené platebním výměrem. V žádosti uvedla, že technickou chybou zůstala zpráva obsahující následné kontrolní hlášení mezi neodeslanou poštou, což zjistila až dne 19. 12. 2018, kdy bylo následné kontrolní hlášení učiněno. Žalobkyně podotkla, že má veškeré daňové povinnosti v pořádku, není nespolehlivým plátcem a se správcem daně plně spolupracuje.
7. Z úředního záznamu zpracovaného dne 8. 2. 2019 plyne, že u žalobkyně nebylo shledáno porušení daňových nebo účetních předpisů, nicméně v lednu 2019 jí byly vystaveny dvě výzvy k podání dodatečného daňového přiznání k dani z nemovitých věcí za období 2017 a 2018. Obě výzvy ze dne 2. 1. 2019 jsou součástí správního spisu. Ve spisu je též založen pokyn GFŘ.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost o prominutí pokuty uložené platebním výměrem zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalobkyně závažně ztěžovala správu daní tím, že opakovaně, konkrétně dvakrát v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, nepodala daňové přiznání k dani z nemovitých věcí (za roky 2017 a 2018).

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, publikovaný pod č. 2066/2010 Sb. NSS). Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil. Žalobkyně na výzvu soudu nesdělila, že s rozhodnutím bez nařízení jednání nesouhlasí. Souhlas žalobkyně je proto presumován.

Posouzení žalobních bodů

11. Úvodem považuje soud za potřebné konstatovat, že žaloba směřuje proti rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žádost žalobkyně o prominutí pokuty uložené platebním výměrem. S ohledem na obsah žaloby si musel soud položit otázku, zda žalobkyně nepodává žalobu i proti platebnímu výměru, když zejména z její části IV by bylo dovoditelné, že se žalobkyně sekundárně domáhá i jeho zrušení, považujíc jej mylně za prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k napadenému rozhodnutí. V kontextu celé žaloby, vymezení věci v rubrice i návrhu rozsudečného výroku však dospěl soud k závěru, že žaloba byla podána pouze proti napadenému rozhodnutí. Z části IV žaloby

lze dále dospět k závěru, že se žalobkyně domnívá, že soud může dle své úvahy rovněž zrušit platební výměr. Patrně si je tedy i vědoma toho, že žalobu proti platebnímu výměru již ani podat nemůže. Argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 – 70, je nepřiléhavá, neboť právní věta tohoto rozsudku se týká úvahy soudu o zrušení prvostupňového rozhodnutí spolu s rozhodnutím odvolacím, proti kterému obvykle směřuje žaloba. Mezi platebním výměrem a žalobou napadeným rozhodnutím však žádný takový vztah neexistuje.

12. Dlužno dodat, že tyto úvahy soud vedl toliko k zodpovězení otázky, zda je na místě žalobu proti platebnímu výměru i formálně odmítnout či zda postačí se s touto otázkou argumentačně vyrovnat v rámci vypořádání žalobních bodů. Pro žalobkyni je však závěr vždy stejný. I kdyby soud považoval žalobu za podanou rovněž proti platebnímu výměru, beztak by ji odmítl, a to primárně podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití § 68 písm. a) s. ř. s., neboť žalobkyně nevyčerpala řádné opravné prostředky ve správním řízení, jelikož není sporu o tom, že proti platebnímu výměru nepodala odvolání. Soud k tomu dodává, že by byl dán i důvod podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkurencí těchto důvodů odmítnutí žaloby se v rozsudku ze dne 31. 10. 2007, č. j. 2 As 46/2006 – 98, publikovaném pod č. 2276/2011 Sb. NSS, zabýval Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že *„[d]ůvod odmítnutí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s. má přednost před důvodem odmítnutí pro její opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“*, přičemž v podrobnostech soud na závěry citovaného rozsudku odkazuje.
13. Žalobkyně nebyla dostatečně bdělá svých práv, neboť proti platebnímu výměru nepodala odvolání, čímž se sama zbavila možnosti následně brojit proti odvolacímu rozhodnutí správní žalobou. Tím, že řádný opravný prostředek proti platebnímu výměru nepodala, si sama uzavřela cestu k jeho soudnímu přezkumu. V tomto ohledu odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2005, č. j. 2 Afs 98/2004 – 65, uveřejněný pod č. 672/2005 Sb. NSS, uvádějící, že *„[p]odmíněnost vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení před podáním žaloby k soudu [§ 5, § 68 písm. a) s. ř. s.] je nutno vnímat jako provedení zásady subsidiarity soudního přezkumu a minimalizace zásahů soudů do správního řízení. To znamená, že účastník správního řízení musí zásadně vyčerpat všechny prostředky k ochraně svých práv, které má ve své procesní dispozici, a teprve po jejich marném vyčerpání se může domáhat soudní ochrany. Soudní přezkum správních rozhodnutí je totiž koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivně veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“* Aplikováno na danou věc, podáním žaloby proti jinému, jakkoli na platební výměr do určité míry navazujícímu rozhodnutí, již nelze účinně zhojit procesní pasivitu žalobkyně, která se, ač řádně poučena, nedomáhala svých práv pořadem práva uvnitř veřejné správy.
14. Tím, že předmětem soudního přezkumu je učiněno až napadené rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl o zamítnutí žádosti žalobkyně o prominutí pokuty, je vymezen obsah soudního přezkumu. Jeho rozsah je pak určen žalobními body. Z tohoto vymezení tak vyplývá, že se soud může reálně zabývat jen těmi žalobními body, které ještě spadají do předmětu soudního přezkumu, tedy do obsahu řízení o prominutí pokuty. Logicky tento závěr plyne z toho, že soud může přezkoumávat jen skutkový stav, který byl předmětem řízení o žádosti o prominutí pokuty, jeho právní hodnocení a související úvahy, které správní orgány v rámci správního řízení měly a mohly vést, a

jen v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Jelikož předmětem řízení o žádosti o prominutí pokuty nebyla a ani již nemohla být otázka zákonnosti jejího uložení žalobkyni, nemůže do tohoto již pravomocně skončeného řízení soud vstoupit. Z tohoto důvodu soud podrobněji neuváděl ani žalobní argumentaci žalobkyně, neboť směřuje proti platebnímu výměru, který soud přezkoumat nemůže.

15. Žalobkyně uplatnila toliko jedinou relevantní žalobní námitku, spočívající v poukazu na to, že ke zpoždění došlo o pouhé dva dny po uplynutí lhůty k podání následného kontrolního hlášení, a že tedy z tohoto důvodu mělo být žádosti o prominutí pokuty vyhověno. V replice doručené dne 17. 10. 2019 uplatnila žalobkyně další žalobní body, které však nejsou přípustné, neboť je žalobkyně do soudního řízení vnesla až po uplynutí lhůty k podání žaloby. Soudu brání v jejich připuštění ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s., z něhož plyne, že rozšířit žalobu o další žalobní body žalobce může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že žalobními body se ustavuje rámec soudního přezkumu a naplňuje dispoziční zásada ovládající soudní řízení. Soud může z moci úřední přihlížet jen k těm vadám, u nichž jejich závažnost ospravedlňuje prolomení dispoziční zásady (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 10 As 156/2018 – 99, body 19 – 21).
16. Na opožděně uplatněné žalobní body nelze nahlížet ani optikou rozšíření žalobního bodu, spočívajícího v obecném tvrzení, že je napadeného rozhodnutí nezákonné. Žalobní bod [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je zpravidla spojením důvodu právního a důvodu skutkového. Argumentace uplatněná po uplynutí lhůty k podání žaloby a založená na toméž právním důvodu, jaký byl namítnut již v žalobě, ale opírající se o jiný důvod skutkový, není pouhým vysvětlením k žalobnímu bodu obsaženému v žalobě, nýbrž žalobním bodem novým, k němuž soud nemůže přihlížet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2 Afs 114/2006 – 80). Pokud by soud vykročil mimo rámec soudního přezkumu vymezeného žalobními body, zatížil by své rozhodnutí vadou řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 3 As 302/2017 – 29). Pro úplnost soud dodává, že nebyl dán ani důvod vyzývat žalobkyni k doplnění žaloby, neboť z ustanovení § 71 odst. 2 věty druhé s. ř. s. plyne, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod, což splněno bylo. Teprve pokud žádný žalobní bod neobsahuje, může být tento nedostatek podmínek řízení odstraněn, a to ve lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s.
17. Podle § 101k odst. 2 zákona o DPH správce daně může zcela nebo zčásti prominout pokutu podle odstavce 1, pokud k nepodání kontrolního hlášení došlo z důvodu, který lze s přihlédnutím k okolnostem daného případu ospravedlnit. Při tom není vázán návrhem plátce.
18. Podle § 2 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) se příslušenstvím daně rozumějí úroky, penále, pokuty a náklady řízení, jsou-li ukládány nebo vznikají-li podle daňového zákona. Úroky, penále a pokuta za opožděné tvrzení daně sledují osud daně.
19. Podle § 259c odst. 1 až 3 daňového řádu:
 - (1) Při posouzení žádosti o prominutí daně nebo příslušenství daně správce daně zohlední četnost porušování povinností při správě daní daňovým subjektem.

(2) Prominutí daně nebo příslušenství daně není možné, pokud daňový subjekt nebo osoba, která je členem jeho statutárního orgánu, v posledních 3 letech závažným způsobem porušil daňové nebo účetní právní předpisy.

(3) Pokud právnická osoba závažným způsobem poruší daňové nebo účetní právní předpisy, hledí se pro účely posouzení splnění podmínky podle odstavce 2 na osobu, která byla v době tohoto porušení v této právnické osobě členem statutárního orgánu, jako by je také porušila.

20. Žalobkyni lze přisvědčit v tom, že pro posouzení žádosti o prominutí pokuty jsou na straně jedné relevantní okolnosti, v důsledku nichž nedošlo k podání kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě. Na straně druhé však zákon výslovně zapovídá žádosti vyhovět, pokud osoby uvedené v § 259c odst. 2 daňového řádu závažným způsobem porušily daňové nebo účetní předpisy. Správce daně tedy nejprve musí ověřit, zda tu nejsou okolnosti, které by bránily žádosti vyhovět, a teprve pokud zjistí, že tomu tak není, přistoupí k dalšímu kroku, kterým je posouzení okolností, za nichž k nepodání kontrolního hlášení ve stanovené lhůtě došlo. V případě žalobkyně však postup žalovaného ustal již v prvním kroku, když shledal, že žalobkyně daňové předpisy závažně porušila tím, že za dvě po sobě jdoucí zdaňovací období (2017 a 2018) nepodala daňové přiznání k dani z nemovitých věcí, týkající se nemovitosti v jejím vlastnictví. Proti těmto závěrům žalovaného žalobkyně žádný přípustný žalobní bod neuplatnila a soud, jak již výše obšírně vyložil, z rámce řádně a včas uplatněných žalobních bodů vykročit nemůže. Jelikož se žalovaný vůbec k posuzování okolností opožděného podání kontrolního hlášení nedostal a nijak je nehodnotil, nemůže s takto formulovaným žalobním bodem žalobkyně uspět. Správní soud totiž při přezkoumávání rozhodnutí o prominutí daně, které vychází toliko ze správního uvážení rozhodujícího orgánu, zkoumá, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního daňového práva s vyloučením případné svévole rozhodujícího orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, publikovaný pod č. 2066/2010 Sb. NSS).
21. Pokud jde o ostatní žalobní námitky, ty důvodné být nemohou, neboť jimi žalobkyně brojí proti platebnímu výměru, proti němuž však žaloba, aniž by jí předcházelo bezvýsledné vyčerpání řádného opravného prostředku, jímž je odvolání, není přípustná. Lze v této souvislosti přisvědčit žalovanému, že veškeré tyto námitky měla žalobkyně uplatnit v odvolání proti platebnímu výměru a posléze v případné žalobě podané proti odvolacímu rozhodnutí. Samo podání žádosti o prominutí pokuty uložené platebním výměrem nemá žádný vliv na běh lhůty k podání odvolání. Jako nelogická se proto soudu jeví argumentace žalobkyně, že odvolání nepodala proto, že žalovaný do okamžiku uplynutí odvolací lhůty o žádosti žalobkyně o prominutí pokuty nerozhodl. Logickým postupem by naopak bylo, pokud by žalobkyně odvolání podala bez ohledu na to, zda by se současně rozhodla podat i žádost o prominutí pokuty. Podle § 101h odst. 5 zákona o DPH platí, že pokuta je splatná do 15 dnů od právní moci rozhodnutí o pokutě. Podáním odvolání by právní moc platebního výměru nenastala a žalobkyni by nic nebránilo žádost o prominutí pokuty podat i později, neboť podle § 101k odst. 4 zákona o DPH podání žádosti o prominutí pokuty má odkladný účinek pro vykonatelnost platebního výměru. Pokud však žalobkyně nechala marně uplynout odvolací lhůtu jen proto, že žalovaný dosud nerozhodl o žádosti o prominutí pokuty, promarnila tak jediný zbývajících právní prostředek, kterým

mohla zvrátit pro ni nepříznivý obsah platebního výměru a který navíc byl i pomyslnou vstupenkou k následnému soudnímu přezkumu.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení rovněž nemá, a to ani v paušální výši za jednotlivé úkony právní služby. Soud v této souvislosti odkazuje na závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovený v usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, publikovaném pod č. 3228/2015 Sb. NSS, že náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu